

Ivan Rajović

SMAK

NEKOPIRATI

SMAK SVETA

*Kako su in bile Maje,
a rđav nam poslaše znak
da sve što ovde traje
svetski će da smakne smak.*

*Zbog komete u komi
koja se bez cilja šeta
na nama će da se slomi
teret znanog nam sveta.*

*Pa, kako još nema sjajnog
saveta ni ishodišta,
bez pisma oproštajnog
hvatajmo zalet u ništa.*

*Bitno je da ko god može
što pre zbriše odavde
mali se problemi množe,
a stiže sud kosmičke pravde.*

*Mada nam iskustvo kaže,
sa ili bez volje Boga,
ništa osim blamaže
neće biti od toga.*

*Jer ova zamaljska luda,
sve što joj pogled takne,
pretvara u grozna čuda
i sama će da se smakne.*

Na dan zakazanog smaka sveta 12. 12. 2012. probudilo me je nesnosno, organizovano lajanje pasa, kućnih ljubimaca i onih drugih, uličnih skitača i beskućnika. Kao da su nešto predosetili, kao da njihovi pseći mozgovi naslućuju, ili znaju, da dolazi smak.

Ne znam koliko se može verovati životinjskom instinktu kada je u pitanju smak sveta, poredak planeta, plesanje galaksija i tumbanje Univerzuma, ali iz iskustva znam da može, bar u nekim manje komplikovanim dešavanjima. Pre zemljotresa u Kraljevu, recimo, došao mi je jež pred vrata. Slučaj ili dokaz tvrdnje da životinje mogu da predosete ono što ljudima ne polazi za rukom, a ni bilo kojim drugim udom ili organom?

Dakle, dan koji je po majanskom kalendaru predviđen za smak sveta ili završetak jednog krajnje neljudskog ciklusa ljudskog bivstvovanja, započeo je onako kako verovatno i započinje dan smaka sveta, lavežom izgladnelih pasa u okolnostima unisonog misaonog procesa čitavog čovečanstva okupljenog oko iste stvari. I svi su imali svoja ubeđenja na zadatu temu, bez obzira da li se radi o skepticima ili onima koji su se, po ko zna koji put, „primili“ na, kako se to kaže, spinovanu obmanu i posegli za bočicama mineralne vode, biskvitima, konzervama tunjevine, zalihama prezervativa i krenuli ka podrumima, planinama, atomskim skloništim i bunkerima Staljina i drugih osvedočenih kreatora ovakve nam sadašnjosti. I koliko god pesimisti osećali zebnju u svojim obezdušenim telesima, a optimisti negirali sve svodeći čitav spektakl na sujeverje i bapska trućanja, jedno je jasno, definitivni kraj u ljudskoj svesti uvek postoji samo za druge, tako da i smak sveta kao fakat koji svakog trenutka može da se desi, a i ne mora, nikako ne može biti shvaćen ozbiljno. A trebalo bi.

Ali, ono što je dobro u čitavoj ovoj priči jeste to što se došlo do mnogih novih saznanja, čak i pukim razglabanjem na zadatu temu. Zapravo, od posprdnog, podsmešljivog i laičkog izrugivanja kometama koje luduju i ljudskoj gluposti i naivnosti došlo se do kalendara Maja po kojem je ovo dan kada će se okončati jedna etapa u bitisanju ovakve civilizacije, posle kojeg će sve biti drugačije, a to znači mnogo, mnogo bolje. U skladu s tim trebalo bi očekivati da nastupa period u kojem će čovek biti pronađen i postati ono što bi i trebalo da bude i što mu je u opisu posla za koji je ovde i predodređen. Dakle, smak se i odigrao budući da su mnogi, definitivno, shvatili i priznali da ovaj dosadašnji svet nije bio po meri

čovaka i da bi, opet konačno, trebalo raditi na tome da počne novo doba, doba otrežnjenja, osvešćenja, doba prestanka traganja za čovekom i suočavanja sa njegovim, mislim ljudskim, pravim licem i svim ostalim komponentama koje ga, ili bi bar trebalo, čine savršenim dometom Božje kreacije.

Prema tome moglo bi se reći da naša potraga za čovekom i trud na osveščavanju istog, ovde i na ovom mestu, nisu bili uzaludni, bez obzira koliko je sve to doprinelo ovome što imamo danas, a što je, ako ništa drugo, unisona spoznaja da ovakvi kakvi jesmo nismo dobri, da ovaj svet, ovakav kakav je, nije po meri onoga što bi čovek trebao da bude, spoznaja da je sve ovo vreme koje je iza nas, zapravo zlo, bilo to što nas je vodilo i dovelo tu gde jesmo, na samu ivicu fizičkog opstanka, budući da smo onaj drugi- duhovni deo odavno napustili.

Ako do sada niste verovali da postoje razne teorije zavere u civilizaciji koja postoji tek tričavih 2012. godina, onda je vreme da počnete da verujete. Jer čitav sistem upravljanja tom i takvom civilizacijom počiva na teorijama zavere koje se odvijaju u užim krugovima i takozvanim klanovima, na svim nivoima i svim oblastima takozvanog života. Sve je zavera iskazana kroz potrebu raznih tipova da okupljeni u grupe sa sebi sličnima ostvare svoje ciljeve, da bukvalno vladaju svetom u čemu su, očigledno uspeli. Jer, prosto je nemoguće da se na jednom mestu, u jednom trenutku, doduše malo dužem, toliko gadosti dogodi po bilo kom prirodnom zakonu, makar to bio i Marfijev zakon. U to što se ovde događa moraju biti uključene nekakve sile, ja ne znam tačno kako se one zovu, definišu, prepoznaju, ali sam siguran da ih ima.

Da, sujeverje je najobičnija glupost, to je dobro poznato, ili, ako hoćemo da budemo blaži u donošenju suda, sujeverje je dodatak na veru, na ona pravila koja su priznata, dokazana, overena i puštena u promet. Sujeverje je izmišljanje dodatnih kreatura, sredstava, načina i misaonih egzibicija kojima se u kućnoj upotrebi jednostavno može ovladati mislima i postupcima jedne ili više osoba, a koje biste da stavite pod svoju kontrolu ili da im se, zbog nečeg samo vama znanog, najebete keve.

I mada nauka na sve moguće načine negira postojanje ovakvih sila, mislim da nema toga ko nije ubeden da se dejstvo pojedinih preparata, mašina, specifičnog oružja za kontrolisanje ljudske volje i te kako lako da sagledati i dokazati, a to je jedna od glavnih odlika vremena u kojem jesmo.

Dakle, vreme samlevenih slepih miša sa sve krilima, prstića sa noktićima mrtvorodenih beba, vode sa okupanih leševa... je prošlo. Ali zato genetski modifikovane biljke koje se daju životinjama, a meso tih životinja ljudima koji vremenom, polako odumiru ostavljajući za sobom nepojmljivo degenerisane potomke iz kojih više ni sam Bog neće uspeti da izvuče ni senku od čoveka, ako je to nešto, mislim čovek, uopšte spektakularno, takođe je ono što će, bar se nadam, ostati iza nas.

Za ovakvog čoveka, kakav danas jeste, nije se znalo na šta je sve spreman sve dok ne bude prinuđen da odgovori na spoljašnje nadražaje. Jer, čovek je, zapravo, podešen tako, ne da uživa u postojećim okolnostima, već da neprekidno ide dalje, da ruši prepreke i odgovara na nove izazove. Čovek je jebena tvorevina koja, što je više kinjiš i maltretiraš- više traje, ojačana i obogaćena novim iskustvima.

Isto tako, nametnuta mu je zabluda da je dobro ono što može da ukloni zlo, a zlo je, zapravo, napast koja se može ukloniti samo većim zlom. Zato je za početak od velike važnosti da prestanete da budete dobri. Mada to nije tako lako jer je stvoren takav poredak, rogova u vreći, u kojem vam je onemogućeno čak i da budete zli. Tako da vam, hteli to ili ne, jedino preostaje da budete miroljubivi. U takvim okolnostima preostajao vam je samo jedan način, dokazano najefektniji, da, ukoliko vam je ostala neka bomba iz nekog od prethodnih ratova, koje su po difoltu izazivali takozvani *milosrdni anđeli* i njima slični čovekjoljupci, da se opašete tim bombama kao potpuno uvošteni crvenoarmejac i krenete na neki od lokalnih ili republičkih bastiona takozvane moći. Jeste da žrtvujete sopstvenu glavu u nedostatku neke druge, ali protiv takvog samoubilačkog akta još nema leka, to je dokazano. To bi vas bar na kratko smirilo i postali biste heroj u sopstvenim očima, pošto o vama ionako niko nema mišljenje koje nadilazi poštovanje kišne gliste.

Vaša ludost bi brzo bila zaboravljena, kao i sve drugo, pa ne biste imati tu čast da se kao neki od bivših heroja raširenih ruku i nogu bečite sa nekog od retkim

šetačima prošaranih trgova, ali bi, svakako, imali određenu dozu satisfakcije koju biste poneti sa sobom odlazeći u pičku lepu materinu.

Za istu svrhu mogli biste upotrebiti kanticu kerozina, benzina ili plinsku bocu koju bi trebalo staviti na leđa, a onda u pogodnom momentu samo „puć“ i gotovo.

Sve je to viđeno, dakako, ali nikako ne treba smetnuti s uma da isto nije isto i da je i te kako bitan trenutak u kojem se nešto radi, a i onaj ko to radi. Što se tiče trenutka, sigurno da boljeg bar do sada nije bilo. A što se tiče teroriste, razmislite da li ste baš vi dostojni da uz sve postojeće ponese i taj epijet. U svakom slučaju, razmišljajte!

Masoni, roratijanci, Jevreji, pa čak i kriminalci, oni najogoljeniji, najokoreliji i najozloglašeni, ali i mnogi drugi, pokazali su tokom znane nam istorije izvanredne osobine solidarnosti sa svojim bližnjim. To je, kako se pokazalo, jedna od osnovnih poluga za uspeh u životu, moralna, a potom i materijalna podrška svog bratstva, onih koji računaju i ulažu u tebe s tim da im ti to jednoga dana, kad uzmogneš, vratiš i na taj način otplatiš dug, a samim tim stvoriš uslove da se sledeći uzdigne do mesta sa kojeg može da ostvari određeni doprinos i tako redom. E, to je ono čega kod većine nema ili, bolje rečeno, nije bilo. Taj princip slobodnih zidara, musketara i mnogih drugih koji su shvatili značaj većeg broja individua u odnosu na ulogu pojedinca u nekim narodima nikada nije zaživeo. Eto, možda je i to jedan od uzroka što se taj Novi svetski poredak u svom najgorem izdanju obrušio na najbolje predstavnike čovečanstva, a ne na one druge. Nikada on, mislim poštenu i čestitu deo svekolikog naroda, ni u kome nije imao nekog velikog zaštitnika, niti je imao svoje ljude koji su bili na takvim mestima sa kojih bi mogli nešto da urade za svoje istomišljenike. Narod, u planetarnom smilu, bar do ovog smaka, bio je grupa individualaca, po pravilu podeljenih između sebe, gde je svako bio svoju bitku za sopstvene interese, koji nikakve veze nisu imali sa interesima zajednice kojoj pripadaju. Tako je i danas. Prosto nema nekoga ko bi stao iza nekog zajedničkog interesa ili neke ideje, a što je najgore u svemu tome, kada se malo bolje pogleda, niti je bilo interesa, niti ideje da se nešto slično sprovede. Pa kako onda očekivati od nekoga da stane iza nečega što u suštini i ne postoji?

E, plivati u takvim okolnostima i takvim vodama nešto je što zaista podrazuvena veštinu ili neku drugu sličnu vrlinu. To su, valjda, te okolnosti koje od individue načine nešto što mora biti sebično, lukavio, podmuklo, i obdareno svim onim gadostima koje mu jedino mogu pomoći da ispliva u okruženju istih. Dobro, bilo je na ovim prostorima onih koji su pripadali različitim tajnim ili javnim udruženjima koja funkcionišu po gore pomenutim principima i to su oni koji su postigli maksimum svetske slave. I koliko god to bilo prihvatljivo malo je poražavajuće saznanje da čovek mora da bude negde da bi bio neko. Jer, ako ni zbog čega drugog, ko god da je negde mora jedan deo sebe, svoje slobode i samobitnosti da pruži kako bi mu se nešto vratilo. U dosadašnjem životu ništa nije dolazilo tek tako i bez nadoknade. Sve je moralo da se plati, a ljudi su bili ti koji te mogu uzdići ili te jednostavno dovesti do toga da živiš ispod apsolutne crte siromaštva, što je hit savremenog doba, bar na ovim našim balkanskim prostorima.

Zato pokušaj da se pojedna suštinska zbivanja sa katastrofalnim posledicama objasne ili shvate kroz delovanje pojedinaca nikada ne mogu da daju nikakve rezultate. U okolnostima modernog življenja, bez obzira što se čitav svet nalazi na stranputici i na ivici provalije, individualizam je potpuno prevaziđena varijanta uspeha u životu. Koliko god to bila otrcana fraza, ali posle vekova poštovanja i dominacije donkihotovske doktrine usamljenih boraca kojima, ako ništa drugo, bar bude priznat staž upornih zamlati i lelemuda, danas je bilo kakav individualizam potpuno besmislen i ne ide dalje izvan lobanje sopstvenog kreatora. Umire u njoj, bolje rečeno.

Međutim, neophodnost da sve što se radi mora da bude proizvod većeg broja učesnika neminovno vodi ka gubitku dela individualnosti svakog pojedinca. I nema više nikoga ko za nešto može reći "ovo je kompletno moje delo". Čitav svet kao da je tako konstruisan da svako od nekoga u nečemu zavisi i svako od nečega očekuje svoj deo dobiti. To je naročito vidljivo u tranziciji gde se u opštoj bedi, posle svih bratoubilačkih performansa svako sa svakim udružuje kako bi, pre svega, mogao da ostvari sebe i ostane na površini bare u kojoj se igra dešava. Ljudi u takvim grupama nemaju vremena za druge, uglavnom su zaokupljeni sobom i svojim interesima, što je logično. A grupe se organizuju u svim oblastima, od kriminalaca, narko dilera, do političkih grupacija, umetničkih udruženja, do staračkih domova, da ne govorim o navijačkim grupama. Međutim, ono što je bitno, ne ulazeći u

moralisanje oko suštine okupljanja za zadovoljenje zajedničkih interesa, jeste nešto što iz toga sledi, a vrlo je opasno. To je grupna odgovornost, koja, po pravilu, ne obvezuje nikoga. I zato je u svetu gde se takozvana ekonomska kriza sa strahovitim posledicama obrušava na sve i svašta, gde sve vrednosti prestaju, a gde caruju najgore ljudske osobine iluzorno tražiti krivca. Jer, kao za velika dela, tako i za velika nedela, krivac ne može biti jedan. Za toliko sranje koje je napravljeno potrebna je bar vojska dunstera, pacera, hohštaplera i individualnih teških zločinaca. To pojedinac ne može da izvede, čak i da je genije zla.

Ali, ako je za utehu, slobodno možemo reći da u ovom i ovakvom svetu nema uspešnih, a ni srećnih. Ljudski rod kao da je sazdan na principu da nema srećnih ako je većina oko njih nesrećna, a oni koji se u jednom trenutku čine dobitnicima postaju najveći gubitnici. I, što je takođe zanimljivo, svako je smešten na svoje mesto, na mesto koje mu pripada po njegovim genetskim predispozicijama, svako je u svom okruženju, svidalo mu se ono ili ne, tako da se čitava ova predstava izvodi kao igranka posle maskenbala, gde su sve maske, konačno, pale i gde je svakome postalo sasvim jasno ko je ko i ko kakvu ulogu igra, kao i to da u skladu sa svim okolnostima tu ulogu i mora da igra, a ne neku drugu. I zato je smak, za one koji ga prežive, veliko čistilište, ali i pročišćenje. Jer jednoga dana, kada se upali svetlo, a upaliće se nadam se, i kada srećnici izađu iz svojih kostima, naći će se u jednom realnom svetu sa realnim junacima gde će svako biti nagrađen ili kažnjen za svoje ponašanje. I zato, ako ste u mogućnosti da koliko god bilo odlučujete o svojim postupcima, uvek bi trebalo imati u vidu da neka vrhovna pravda postoji i da je jedini spas u tome biti i ostati čovek, dokle god i koliko god je to moguće. I nije to samo puko moralisanje na granici zamlaćivanja i religioznih budalaština koje su čovečanstvo, bar najveći njegov deo, i dovele na rub propasti. Tek u ovakvim vremenima može se sa neizrecivom jasnoćom sagledati šta zapravo znači biti čovek i koliki je to dar koji smo dobili, a da nikome nismo rekli ni hvala. A pred svešću o suštini života čoveku sve postaje nebitno. I baš zato, potrebno je doći do te spoznaje, do tog prosvetljenja posle kojeg je sve mnogo, mnogo lakše.

Jer, niko vas ovde ne voli, to je poznata stvar koju retki uspevaju da priznaju sebi. Ali, budimo samokritični, pogledajmo se u ogledalu, zaronimo u one tajne bezdane sopstvenog bića pune najrazličitijih gadosti i samo od sebe će se pojaviti

pitanje: a šta tu ima da se voli? Pa toga bi i majka trebalo da se gadi. Mnogi bi već sami na sebe digli ruku samo da ne postoji ono što se naziva nagonom za samoodržanjem, samima sebi bi sa posebnim zadovoljstvom prerezali grkljan. Ali ima i onih koji su toga svesni, i više od toga, koji i žive najvše zbog toga da bi i drugima život ogadili, da bi im se keve najebali. Takvih se treba čuvati, a oni su svuda oko nas, oni su vlast jer su većina, a to je najbitnija odlika ovakve demokratije.

Ovde nismo svojom voljom, niti ćemo svojevolejno otići odavde, ne računajući suicidalne izuzetke. Zato i nije loše to shvatanje da život uopšte nije nešto u čemu bi samo trebalo uživati, već kazna koja se mora podnositi na najbolji mogući način. Nije li to, u nekoj meri, suština hrišćanskog učenja? Nije li čovek učen da je već samim svojim rođenjem grešni smrad, kao što i jeste, koji bi do kraja svog jebenog ovozemaljskog života trebalo da se kaje i moli zbog svoje grešne duše koja mu nameće grešne misli, a ove, pak, grešna nedela. A nigde, čak ni iz zajebancije, ne piše da ima izuzetaka. A i kako bi kada je sve ovo, zapravo, samo jedan jedini čovek umnožen u milijarde primeraka, sa istom psihologijom, rasporedom creva, toplotom krvi i bojom mokraće i sve se to samo u nijansama može razlikovati što ne utiče na istinitost malopre izrečene tvrdnje. Uostalom, ne kaže se slučajno da na zemlji postoje razne pojave, biljke i životinje, ali i čovek. A čovek je, po svojoj biološkoj funkciji, bar do sada, bio gad, ili su nas na pogrešan put naveli oni koji su pokušavali da našu pravu prirodu potisnu i nametnu nam vrline, ili je zapravo obrnuto?

Današnji čovek, ispunjen strepnjom do poslednjeg energetskog resursa svog deficitarnog bića, sedi pred televizorom prateći prevashodno informativne emisije u očekivanju da nešto bitno za sebe čuje. Ali, za razliku od vremena kada smo u vestima gledali i slušali samo ono što je, po mišljenju globalnih cenzora, komiteta i drugih zavereničkih grupacija, trebalo da znamo, danas, u eri novih i još novijih tehnologija kojima više nama kraja, prinuđeni smo da znamo i vidimo sve što se na svakoj tački planete događa, od vađenja rudara iz čileanskog zlatokopa, preko preuhranjenih Amerikančića, do cunamija u Japanu. Sve, sve, osim onoga što nas zaista zanima i što bismo tako voleli da čujemo i vidimo- kako će nam biti sutra? Možda u prvom trenutku to deluje sebično, ali već u drugom postaje jasno da čovek i nema drugog posla na ovom mestu i u ovakvom vremenu već da brine o

sebi, o svojim bližnjima i o svima nama. I bilo bi dobro da su Maje bile u pravu, da je jedan ciklus koji je karakterisalo zlo, definitivno završen i da nam predstoji nova etapa u kojoj će čovek definitivno i konačno postati ono što zapravo i jeste, oličenje humanosti, mudrosti, vrline...U protivnom, očigledno je da ga uskoro neće ni biti, sa smakom ili bez njega, sasvim je svejedno.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>

NE KOPIRATI